

[Henning Philipsen.]

et hjertesuk i samme anledning, ikke mindst på baggrund af de fremsatte bemærkninger af hr. Juul-Madsen og hr. Jens Chr. Christensen: jeg ville have været meget glad, om man fra de to partiers side i lige så høj grad og med lige så megen velvilje havde set på øvrige borgere, som ikke bor i parcelhuse, men i etagelejligheder, og som jo i deres yngre eller i deres unge år ofrer en hel del af deres sparsomme indtægt på at få en ordentlig bolig for sig selv og for deres børn. Jeg føler mig overbevist om, at mange af netop denne kategori af medborgere ofrede så stor en del af deres indkomst i forvisningen om, at når de nåede pensionsalderen, så ville huslejen til den tid ikke være højere, end at de ville være i stand til at betale den selv med en folkepension. Disse borgere oplevede, at den bolig, som de betalte dyrt for i deres unge år, ikke er blevet billigere — det havde de for så vidt sikkert heller ikke forventet — men i stedet er blevet dyrere, ja, i nogle tilfælde endog så dyr, at de har måttet flytte, ihvorvel de gerne havde endt deres dage dér, hvor familien havde levet hele sit liv. De oplevede det ejendommelige, at selv om de havde betalt deres husleje og herigennem været med til at betale ejendommens renter og afdrag, og selv om ejendommen blev ældre og blev slidt og ikke mere var moderne, ja, så blev den alligevel for dyr for dem.

Som sagt, jeg ville have været glad, hvis vi også i den grad havde kunnet tilgodese disse borgere. Det skal vi måske tale med boligministeren om, men måske indenrigsministeren vil være så venlig at adressere spørgsmålet til boligministeren.

Vi er enig med regeringen i det rimelige i, at der i alle kommuner åbnes adgang til opnåelse af lån efter lovens bestemmelser, og at der derfor indføres pligt for kommunerne til at etablere disse låneordninger. Jeg er imidlertid betænkelig ved, at det stadig væk skal være overladt til kommunalbestyrelsen at skønne over, om omstændighederne i det enkelte tilfælde taler for ydelsen af lånene. Årsagen hertil er, at jeg er bange for, at disse omstændigheder vil få tilfældighederens præg, og at man vil komme til at opleve forskelle stadig væk, måske endda større forskelle, i bedømmelsen af de enkelte tilfælde. Kommunerne er nu engang ikke ens-

artet politisk sammensat, det ved vi dog. Vi har i andre love, f. eks. boligsikringsloven, beløbsmæssige kriterier for opnåelse af ydelser, ligesom der stilles visse økonomiske betingelser for at opnå ret til kommunalt lån eller garanti for lån til indskud i det almenyttige byggeri. Noget lignende kunne jeg godt tænke mig måtte gælde her, i hvert fald nogle af disse principper.

Endelig er jeg af den opfattelse, at det heller ikke bør være overladt til kommunalbestyrelsens skøn, om der skal ydes lån til betaling af vej- og kloakafgifter. Også her må der efter min opfattelse kunne findes frem til kriterier, som må fastsættes i loven. Jeg tænker i den forbindelse særlig på de tilfælde, hvor der kan være tale om vejregulering eller omprofilering af veje og hertil hørende ændring af bestående kloaksystemer, henholdsvis etablering af nye kloaksystemer.

Som sagt, vi vil gerne drøfte disse ting i udvalget, og jeg skal tilsige vor velvillige behandling.

Albertsen: Anledningen til, at jeg har lyst til at knytte et par bemærkninger til lovforslaget ud over det, som er sagt af de fortræffelige ordførere, der jo alle sammen har tiltrådt lovforslaget, er dels, at jeg gerne vil benytte lejligheden til at sige en varm tak til ministeren, idet det, der her foreligger, er en imødekommelse af et ønske, jeg havde lejlighed til at fremføre over for den tidligere indenrigsminister. Dengang fik jeg at vide, at den mulighed kunne jo foreligge ved en kommende normal revision, men her er der jo tale om i dette tilfælde, at ministeren har taget et initiativ, som svarer til det spørgsmål, jeg dengang fremførte.

Derudover er der faldet et par bemærkninger, som jeg føler anledning til at supplere lidt. Når det har været nødvendigt med dette initiativ, skyldes det jo, at kommunerne har været overordentlig tilbageholdende. Da jeg rejste spørgsmålet i sin tid, var der kun 37 af landets 277 kommuner, der overhovedet havde indført ordningen. I de bemærkninger, der ledsager lovforslaget her, oplyses det, at der nu er 58 kommuner; der er altså sket en glædelig udvikling, idet efterhånden 20 pct. af landets kommuner har indført ordningen.

Men man kan ikke af denne grund, som